

MINECRAFTTM

ZAPOMENUTÝ SVĚT

KIO KAN

C. B. LEE

Copyright © 2020 by Mojang AB a Mojang Synergies AB
This translation published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC
Translation © Jan Mrlík, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa, postavy a události
jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela
náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT: THE SHIPWRECK
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-798-5

*Pro každého,
kdo kdy chtěl vybudovat něco nového
v sobě i ve světě*

Kapitola první

JAKE

Tak jsme tady – domov, sladký domov!“
„Jake vystoupil z auta a bouchl za sebou dvířky. Asfalt na silnici v místě, kde stál, jako by se mu pod nohama propadal, jak byl ještě změkklý od sálajícího slunce. Vozovku zdobily nedávno nastříkané svítivě bílé čáry.

Otec hvízdal. Slunce se mu odráželo od vršku připešlé hlavy zrovna v tom správném úhlu. Zapřel si ruce v bok a sám pro sebe přikyvoval.

Jake sledoval směr tátova upřeného hrdého pohledu. Na protější straně ulice, přímo u zatáčky silnice se třemi jízdními pruhy, stála nízká šedivá budova. Od chodníku ji odděloval široký pruh trávníku. Bytový komplex za ní se zdál stejně ošuntělý a nudný jako ostatní domy na téhle ulici. Měl neměřitelně daleko k ráji na pobřeží, o kterém otec bálil během cesty, při níž projeli třemi státy. Tahle čtvrť určitě zažila lepší časy. Jedna řada nájemních domů za druhou, každý jiný, ale ze všech se olupovala barva, trávníky kolem byly zažloutlé, po okrajích uliček se povalovalo smetí. Když se po něm otec otočil a usmál se, Jake vzdychl a zavrtěl hlavou.

„Tady předěláváte ty domy?“ Jake ukázal pohledem na letitý obytný komplex.

„No jo. Jednu budovu v tomhle komplexu už jsme udělali a je zbrusu nová, a zrovna do ní se nastěhujeme. Bude se ti to určitě líbit. Všechno je tam úplně nové a dokonalé, víš?“

Za nejbližší šedivou budovou se tyčily tři bytové věžáky vedle sebe. Jeden očividně nedávno prošel renovací – bíle zářil a v nablýskaných oknech se odrážela bleděmodrá

obloha, jako by se vysoký dům snažil stát součástí samotného nebe. Zbývající dvě výškové budovy byly z téhož nudně šedého betonu jako přízemní dům, před kterým stáli, jen občas ozvláštněného barevnými cihlami, aby se vytvořilo zdání nějaké umělecké elegance. Jake si nemohl pomoci a usmál se, protože mu to připomnělo vrstvy různých hornin v Minecraftu.

Představoval si, jak celý komplex likviduje, těží z jeho zdí jednu řadu bloků po druhé a sbírá z nich drahokamy, uhlí a různé rudy. Na první pohled rozlišil dva nebo tři rozličné stavební materiály. Starší domy působily daleko solidněji než obnovená budova, i když její fasáda obložená skleněnými deskami vypadala pěkně a úhledně. Bylo by zajímavé odtěžit takovouhle stavbu, i když směšně jednoduché – stačilo by vyrobít několik žebříků, aby se člověk dostal nahoru a odtud se pěkně začal propracovávat níž a níž...

Jake se zabral do snivé představy, ale po chvilíce zjistil, že otec pořád ještě básní o novém stavebním projektu.

„Tady budeme zaměstnaní hezky dlouho – moje firma má renovovat tenhle komplex a ještě další dva o kousek dál, všechno podle návrhů nové a úspěšné architektonické společnosti. V Los Angeles je spousta práce. Nepřipadá ti to vzrušující? Všechno to báječné kalifornské slunce... A na pláž si můžeme zajít, kdy si vzpomeneme!“

„Jistě, táto.“ Jakeovi připadalo slunce úplně stejné jako kdekoli jinde – a jak by ne, vždyť je to pořád totéž slunce. Nebo v to aspoň doufal.

Otec mu věnoval lehké pousmání plné příslibů. Jake doufal, že z nich něco opravdu vzejde a že třeba spolu skutečně půjdou na pláž. Každý další stát, každé nové město, kam se v posledních třech letech stěhovali, byly plné takových příslibů: *Zajdeme si na venkovský trh. Vezmu tě na fotbalový zápas. Pojedeme kempovat.* Jenže táta se také pokaždé omlouval, že na splnění těch slibů nedošlo, protože musí

pořád ještě budovat reputaci své firmy, ale že je jisté, že teď se všechno změní.

Tomu Jake uvěří, až k tomu skutečně dojde. Chicago, San Antonio, Seattle – o každém z těch měst otec říkal, že tam bude jejich opravdový domov, ale z každého se vyklubala jenom zastávka.

„Není to krásné? Já ti řeknu, že architektka, které se v hlavě zrodil nápad na tuhle inovaci, je skutečně geniální.“ Otec z ložné plochy auta sebral krabici a šťastně vzdychl, jak se pořád nemohl nabažit pohledu na revitalizovanou budovu.

Jake místo odpovědi jen zabručel cosi nesrozumitelného. No co – další byt v činžáku jako ze škatulky, plný stejného nepohodlného nábytku a obrázků s neurčitými krajinkami na stěnách. Před domem parkovala stěhovací dodávka, která s nimi ovšem neměla nic společného, a Jake se na chvilku zamyslel: jaké by to mohlo být, kdyby člověk měl opravdu pohodlný nábytek a stěhoval ho s sebou po celé zemi, a s ním všelijaké tretky a drobnosti a harampádí, které dává dohromady domov.

Oni už ve skutečnosti žádný nábytek nevlastnili. Zbavili se ho, když balili věci ve starém domě v Marylandu, a všechno se uložilo do skladiště. Jake se snažil nevzpomínat na krabice s fotoalby, se zažloutlými vysvědčeními s vyznamenáním z první až třetí třídy, která máma schovávala, dokonalé odrbané kanape, které měl tak rád. To všechno leží někde na opačném konci země a pozvolna se na tom usazuje prach.

Teď je každý další byt, do kterého se stěhují, už vybavený nábytkem, což jsou obyčejně pozůstatky ze vzorových domů nebo kusy původně vystavené v prodejnách nábytku, podivná směsice zařízení shromážděného tak, jak to nikdo nikdy neměl v plánu, takže z toho ani domov vzniknout nemůže. Také přistoupil ke korbě auta, sebral z ní batoh a kra-

bici svých věcí a následoval otce, který přecházel ulici a mířil k jejich novému bydlení.

„Nábytek, co jsem objednal, sem dorazil už včera, takže bychom měli být komplet zařízení. Jsi připravený?“

Jake pokrčil rameny.

Prošli kolem páru mladých lidí, kteří se smíchem vláčeli po schodech mohutně čalouněnou pohovku. Vypadala už dost opotřebovaně, ale jinak se zdála perfektní a Jake od ní radši odvrátil pohled, takže se málem srazil s malým chlapcem, jenž ho vůbec nevnímal, protože po chodníku svižně postrkoval nákladní autíčko.

„Vidíš, lidi už se sem stěhují. Co jsem ti říkal? Tyhle nové byty jsou senzační, jestli to tedy můžu tak říct, a dorazili jsme sem v tu nejlepší dobu. Tady po okolí poletí ceny bydlení hodně nahoru.“ Otec si hrdě přitiskl krabici se svými věcmi pevněji k tělu a začal si broukat nějakou veselou melodii.

Od doby, kdy dorazili do Kalifornie, na Jakea nic z toho, co viděl, neudělalo nějaký zvláštní dojem. Většinu cesty prospal a od chvíle, kdy se probudil, nezahlédl ještě ani jednu palmu nebo celebrity, a dokonce ani žádný bazén. Prozatím mu tenhle kout na předměstí Los Angeles připadal úplně stejný jako podobná místa kdekoli jinde – nákupní centra, semaforey na křižovatkách, chodníky i tahle ulice, všechno vypadalo stejně jako v ostatních městech. Jake jich v poslední době viděl tolik, že už mu pohled na nové okolí nenabízel nic zajímavého.

Otec se dal s těmi dvěma mladými do řeči a pomohl jim s pohovkou skrz dvoukřídlové skleněné dveře v hlavním vchodu do nízké budovy. Když ji teď Jake viděl zblízka, připadala mu ještě méně přitažlivá: zaprášený průchozí vestibul, naproti druhé dveře vedoucí z domu na opačnou stranu, kde se rozprostíralo něco jako velký dvůr. Připadalo mu ještě markantnější, jak se renovovaná stavba odlišuje od okolí a vystupuje z něj jako naleštěná monstróznost

s pláštěm z šedobílých dlaždic a lesknoucího se skla. Vedle sousedních věžáků vypadala protivně cize.

Jake zavřel oči a zhluboka se nadechl. Pak je zase otevřel a představoval si, že se ulice mění pěkně cihlu po cihle. Budova může být dostupným rezervoárem zdrojů, které čekají jen na něho, aby všechno přestavěl, přebudoval podle vlastních nápadů a...

„Tak pojď, kamarádíčku, pojď se na to podívat!“ Otcův hlas ho probral zpět do reality a její skličující nádhery.

Jake ho následoval po schodech na podestu, kde otec nohou otevřel masivně vyhlížející dveře.

„Koukej, já chápu, že jsi našťvaný, ale tentokrát ti na mou duši slibuji, že to bylo poslední stěhování. Odted' zakotvíme v Los Angeles. Mě tady čeká opravdu dlouhodobý projekt s renovací obytných bloků a další podobné ještě jistě přijdou.“

„Tuhle stavbu jsi navrhl ty?“

Otec rychle sklopil pohled k vlastním botám, než se zase podíval Jakeovi do očí. „Jen jsem ten projekt řídil. Ale bude se pokračovat přestavbou ještě tří dalších budov a ten projekt bude trvat několik let... možná.“ Maličko se na Jakea usmál. „Po prázdninách nastoupíš na střední školu. Uvědomil jsem si, že je nejvyšší čas přestat s tím věčným vandrováním.“

Jake přikývl, ale nic na to neřekl. Na stěhování už si stačil zvyknout – všude se objevoval jako nový kluk. Není jednoduché hledat si pořád dokola nějaké kamarády, zvláště když se neví, jak dlouho v tom místě vlastně zůstane.

Vestibul nízké šedivé budovy byl prázdný a tmavý, protože světlo do něho přicházelo jen skrz dvojici skleněných dveří v protilehlých obvodových zdech. Na bytový dům vypadala příliš rozlehlá a podivně vnitřně uspořádaná, a když Jake procházel halou, zjistil proč. Z vestibulu se dalo vejít do ohromné místnosti se špinavým a zaprášeným nábytkem.

Vedly z ní nějaké další dveře, které jako by nikdo neotevřel už aspoň deset let.

KOMUNITNÍ CENTRUM A BYTOVÉ DOMY PACIFIC CREST

Nápis byl instalován na časem zmatnělém štítu zavěšeném nad ohromnou nástěnnou malbou. Štít stačil popraskat a zvolna se rozpadal, ale zeď pod ním zůstávala pořád jasně barevná a veselá. Budovy zdejšího areálu autor na stěnu vymaloval tmavě akvamarínovou barvou a celek doplňovaly různé scény se smějícími se lidmi, jak procházejí parkem, plavou v bazénech nebo pracují v místnosti plné počítačů. Středu malby dominovalo slunce jako z kresleného filmu opatřené tmavými brýlemi a usmívající se na budovy dole a v pozadí jiskřil oceán s vlnami nesoucími pěnlivé hřebínky. Celý zbytek stěny pokrývala malba modrého zvlněného moře, což vyvolávalo ostrý barevný kontrast oproti zbytku místnosti: šedivé cihly pečlivě kladené jedna na druhou, umělé fíky, na jaké člověk narazí v kancelářských budovách, které se někdo pokusil trošku zútulnit. Na listech umělých rostlin ležela tlustá vrstva prachu a velký otevřený prostor zaplňovaly prázdné stoly, neurované židle a v rohu poničený kulečnickový stůl. Po stěnách visely vesměs prázdné nástěnky. Pouze na osamělém listu papíru stál nadpis: PŘIHLÁŠKY K AKTIVITÁM. Jinak na něm nebylo napsáno vůbec nic.

„Je to tady ošuntělé, já vím. Ale žádný strach, tohle všechno se odsud vyveze. Co třeba tamhle ta „technická místnost“?“ Otec zavrtěl hlavou. „Ta musela být zastaralá už kdysi. Sem jistě celou věčnost nepáchla ani noha. Ne že bych to někomu vyčítal – vždyť tady vůbec nic není.“

Na stojanu stál opřený laminovaný plakát s vyobrazením představy, jak by měl jednou celý komplex vypadat: samé naleštěné sklo a deskovitá architektura. Vedle renovovaných

obytných staveb se krčil pěstěný park s podivnými skulpturami ze skla a oceli. Místo zanedbaného komunitního centra se podél chodníku táhla řada kavárniček a draze vyhlížejících butiků. „No, o tomhle mluvím! Není to nádhera?“ pronesl otec a kývl k rozměrnému plakátu.

„Jistě, táto,“ utrousil Jake a silněji stiskl popruh batohu.

Za skleněnými dveřmi vsazenými do protilehlé stěny opuštěného komunitního centra bylo vidět změt přerostlých keřů, neošetřovaných stromů a vadnoucích květin. Divoký porost ve vnitrobloku působil stejně suchopárně a šedivě jako zbytek komplexu a ani v nejmenším se nepodobal svěžímu parku, o kterém mluvil otec, kde by se dalo sportovat a scházet se s kamarády. Když tohle všechno Jake vstřelbal, jen obrátil oči v sloup. Otočil se na patě, protože ho napadlo, že by se odsud mohl zase vrátit ven, ale stejně by neměl kam jít. Vzdychl a zahleděl se na ušpiněnou tabulku s nápisem ŘEDITEL, která visela na dveřích bytové přístavby přilepené k přízemní budově.

Bydlet tady musí být pěkně na draka, jen kousek od ulice a vedle dveří, kterými pořád někdo courá ven a dovnitř, pomyslel si Jake. *Ještě že se nestěhujeme zrovna sem.*

„Tak půjdeme, ne?“ řekl otec a vykročil ke zbrusu nové výškové budově.

Prošli kolem cedule BAZÉN, ovšem Jake nikde kolem neviděl nic než přerostlý živý plot a v dálce něco jako dětské hřiště napůl schované mezi nuznými stromy a býlím.

„Načasování nám vyšlo báječně,“ pochvaloval si otec. „Budeš mít čas najít si nové kamarády, ještě než nastoupíš do školy, co?“

Jake přeběhl zrakem pusté nádvoří a znovu vzdychl. Jo. Dokonalé místo na hledání kamarádů.

Ještě že aspoň budou mít Wi-Fi.

Nová budova voněla čerstvou barvou a čímsi ostrým, snad kovem holých nosných sloupů. Když konečně našli výtah, vyjeli i s krabicemi v rukou do prvního patra. Dveře všech

bytů ústily do společné dlouhé chodby a Jakea napadlo, jestli tady nebude trochu moc hlučno. Z okna se podíval na nádvoří dole.

„Tady to máme!“ Otec se trochu zakymácel, jak lovil v kapse klíče od bytu, a skoro mu z rukou vypadla krabice popsaná „Kuchyně“. Opřel si krabici o stehno a odemkl dveře.

„Náš nový byt! Moji chlapi tady odvedli pořádnou práci,“ konstatoval otec. „Ještě z auta přinesu zbytek věcí. Potřebuješ něco?“

„Ani ne,“ zavrtěl Jake hlavou a odložil svou krabici. „Co internet?“

„Myslím, že zítra by někdo měl přijít a uvést to do chodu,“ slíbil otec.

Paráda.

Jakeův pokoj představovala bezvýrazná čtvercová místnost podobná ostatním bezvýrazným čtvercovým místnostem, které už poznal. V téhle však čekala úplně nová matrace, pořád ještě v neporušeném igelitovém obalu. Odložil krabici a batoh na podlahu, přistoupil k matraci a strčil do ní. Převrátila se a odhalila tak díly dosud nesloženého lůžka, které se pod ní skrývaly. Jake zafuněl a vytáhl z krabice deku. Nebyla to ta, kterou chtěl, ale teď na tom nesešlo. Natáhl ji na matraci a pak si na ni lehl a otevřel notebook. Igelit pod ním povrzával. Postel si složí později, až se vyrovná s faktem, že je sice v Los Angeles, ale nikde v dohledu není oceán ani Disneyland, ani nic podobně zajímavého.

A taky tu není přístup k internetu.

Jake vzdychl a podíval se, kolik je hodin. V Marylandu bude asi doba večere, takže Danny se teď bude sotva přihlašovat k minecraftovskému serveru, na kterém spolu v poslední době hrávali. Když ještě žili ve stejné čtvrti, bývali nejlepšími kamarády a zůstávali v kontaktu i potom, co se Jake přestěhoval do Chicaga. Jenže od té doby se s otcem

ještě třikrát přestěhovali, takže s Dannym skoro ztratil kontakt, i Minecraft už spolu hráli jen málokdy. Jake pro kamaráda obvykle vybudoval něco zábavného a pak zjistil, že Danny měl podobný nápad, jenže to ani vzdáleně nepřipomínalo dny, kdy byli zvyklí společně plánovat velkolepé výpravy, na nichž hledali nové pevnosti.

Doufal, že se zase brzy zkontaktují. Mohl sice hrát offline, rozhodně by však chtěl pracovat na poslední stavbě, kterou s Dannym na sdíleném serveru budovali. Věnoval spoustu času tomu, aby vytěžil dostatek křemene, z něhož stavěl repliku římského Kolosea, a nechtělo se mu nechat práci nedokončenou.

Jake se položil na břicho a pustil Minecraft. Ozval se povědomý hudební podkres a uvítací znělka vyzývající k očekávání objevů a vzrušení. Jake zvolil alternativu jediného hráče a probíral se svými staršími světy. Kterýkoli z nich mohl otevřít a dobře se pobavit – v tom, kde ho čekala nedokončená Eiffelova věž, se toho naučil spoustu o očarování a získal nejlepší zbraně i brnění; tam také zmapoval celé kontinenty a objevil nějaké monumenty a pevnosti. Každý z těch světů byl něčím jedinečný. Nezáleželo na tom, kde se zrovna nacházel v reálném světě, ve kterém městě žil, do jaké školy chodil, nevadilo ani, že si musel osvojit nové zvyklosti, poznat nové lidi a nové party – na Minecraft se mohl vždycky spolehnout.

Zde platila pořád stejná pravidla: při každém nalogování získal čtyři prkna a ze čtyř prken si mohl vyrobit pracovní stůl; vždycky pak mohl něco rozebrat na základní stavební prvky. Tam měl Jake všechno pod kontrolou. Rozhodoval o tom, co zůstane, co zmizí, kam se přesune a jak budou vypadat místa, v nichž se rozhodne strávit nějaký čas.

Jake klepl na ikonu „Vytvořit nový svět“ a usmál se. Je zase doma.

Jakeův avatar se objevil v lesním biomu plném květin a stromů tvořených drobnými kostičkami. Nemarnil čas a rychle zařídil všechno potřebné k tomu, aby přežil první noc. Předtím dělal totéž už mnohokrát, ale nikdy ho nepřestalo bavit, jak schopně si počíná při shromažďování nutných zdrojů; teď to pro něho všechno bylo stará vesta, a než ve hře nastala noc, zbudoval si přístřeší, v němž byl v bezpečí před zombie, které se potloukaly kolem. Vyčkal, dokud v herním světě zase nevyšlo slunce, a pak se znovu pustil do hry.

Odolal pokušení vypravit se na výzvědy, aby vyhledal nějaký malebný kout, kde by si později vybudoval základnu, protože považoval za moudřejší napřed si opatřit tolik nutných věcí, kolik dokáže. Na bloumání po okolí, které by ho neposouvalo nikam kupředu, měl ještě času dost. Dočasné přístřeší si postavil poblíž hory, v níž našel bohaté sloje uhlí, takže se večer co večer vracel do chaty s dobrým výtěžkem surovin. Zvolna, avšak pečlivě budoval pevnost, i když si zatím nebyl docela jistý, zda se chce na tom místě zdržet natrvalo. Považoval však za rozumné pořídit si trvalý zdroj jídla, a tak založil malé obilné políčko. Pokud si chtěl vyrobit pořádné brnění, musel co nejdřív najít železo a další rudy, ale zkusmým dolováním v hoře nic z toho neobjevil.

Zcela náhodně narazil na jeskynní systém.

Jake prchal co nejrychleji od creepera, který ale vzápětí vybuchl, a Jakea zasáhla síla exploze, až bolestí zasténal. Tahle nehoda ho musela stihnout zrovna ve chvíli, kdy kůtal v místě bohaté sloje, z níž vytěžil spoustu uhlí. Jake se znovu zhmotnil ve své základně. Vyrobil si několik krumpáčů a připravil nějaké bochníky chleba na cestu a teprve potom vyrazil. Hodlal posbírat všechny své věci, než stihnou zmizet.

Pro Jakea bylo snadné začínat v Minecraftu znovu; přesně věděl, co potřebuje a jak toho dosáhne. Vybavoval si v paměti, kde přesně narazil na toho creepera, a pak se spolehl na

své tušení a vydal se k východu. Okolí mu připadalo povědomé – tam viděl vrchol hory, který připomínal hlavu vlka, tady se zase valil proud lávy a sunul se do jezera. Některé okolní stromy začaly zvolna doutnat a jiné už hořely, takže si Jake musel dávat pozor, aby nezabloudil do plamenného pekla. Obešel tok lávy a potěšilo ho, když viděl, že unáší také vršky stromů, které včera pokácel, aby si opatřil dřevo.

V ranním světle snadno našel i kráter po včerejším výbuchu. Exploze odhodila stranou spoustu skály a Jake při sbírání svých věcí zahlédl tmavý otvor.

„Och, to je krásné!“ prohlásil. Obořil se krumpáčem na skálu a malé temné okno rozšířil o několik bloků. Pak přišly ke slovu pochodně, aby si jimi vyznačil výchozí bod a posvítil si na cestu. Uvnitř Jake spatřil začátek slibné jeskyně, jejíž dutina se klikatila sem a tam, a v dálce dokonce zahlédl vodu. Zhotovil si truhlu a do ní uložil většinu uhlí pro případ, že by tohle dobrodružství opět nepřežil. Pak už se spustil do nitra jeskyně.

V temném podzemí, kde nebylo patrné střídání dne a noci, ztratil pojem o čase. V jedné chvíli mu otec řekl, aby hleděl něco dělat, ale Jake jen cosi zabručel, protože byl hluboce zabraný do hry. Nalezl zrovna další žíly uhlí a slušný zdroj železa, nemluvě o tom, že narazil na tlupu kostlivců a svedl s nimi rozhořčený boj, i když nakonec podlehl. Znovu obživil ve svém úkrytu a nelitoval času na výrobu nových zbraní a pochodní a připravil si také pořádnou zásobu bochníků chleba, které by mu pomohly se vyhojit, kdyby ho zase něco zranilo, a pak už se vydal zpátky do jeskyně. Protože objevil bohaté zásoby železa jen kousek cesty od svého útočiště, přeměnil během několika dnů někdejší chatu v opravdovou základnu dobře zásobenou jídlem i železnou rudou, která jen čekala, aby z ní vyrobil ještě lepší zbroj a zbraně. Jake právě dokončil budování hradby kolem své pevnůstky, když pocítil zakručení v žaludku.

Zamrkal a tvrdě na něho dopadla strohost skutečného světa. Holé bílé stěny, prázdná podlaha, v koutě osamělá krabice a batoh, které si sem přivlekl. Setmělo se a všechno kolem vrhalo podivné hrozivé stíny. Jediné barvy v dohledu zářily na displeji počítače – bohatá zeleň luk a lesů v pozadí se mísila s jasnými odstíny červené, modré a žluté barvy rozmanitých květin.

Jake chvíli koukal na notebook, načež usoudil, že by měl přiživit i svou fyzickou podstatu a teprve pak pokračovat ve hře. Ujistil se, že jeho postava stojí uvnitř obranné hradby pevnosti, potom hru uložil a následně počítač zavřel, aby měl jistotu, že se vrátí do hry v bezpečném místě. Protáhl se. Jeho odraz v okenní tabuli se protáhl společně s ním a ukázal mu bledého kluka s fádními hnědými vlasy, který vypadal poněkud nemocně. Jake se zamračil a zavrtěl hlavou; daleko raději sám sebe vnímal jako hrdinu v brnění, jak vyhlížel jeho avatár v minecraftovském světě. Přistoupil k oknu a s určitými obtížemi je otevřel; někdo natřel okno i s parapetem, takže je barva skoro úplně přilepila.

Do pokoje vlétl večerní vzduch, čerstvější a chladnější než ten vydýchaný a teplý, který měl v pokoji. Jake se zhluboka nadechl. Trochu si přál, aby měli byt ve vyšším patře, protože by z něho měl lepší výhled, ale ani tak to nebylo špatné. V dálce se zdvihal shluk mrakodrapů – nejspíš střed města, říkal si. Všude to tam jiskřilo a zářilo a viděl i proudy bílých a červených bodů, reflektory a koncová světla aut, co jela sem a tam.

Shora mu připadal park za domem ještě spíš jako přerostlý lesík, jen po stranách osekáný do pravidelného tvaru. Uprostřed zahlédl konstrukce prolézaček a houpačky na dětském hřišti i prázdný betonový bazén v nejzápadnějším rohu parčíku, na jehož dně se kupilo suché listí, větve a smetí. Jake zavrtěl hlavou.

V obýváku ležely nakupené krabice pečlivě popsané podle obsahu: „Elektronika“, „Jakeovy školní věci“ a „Kancelář“.

Také viděl starší krabici s nápisem vyvedeným většími a zakulacenými písmeny: „Baseball“. Jake prstem obtáhl „A“, které napsala jeho matka, a chvíli přidržel ruku na krabici. Ale neotevřel ji.

Byt mu připadal jako nedotčené malířské plátno. Všechn šedý moderní nábytek jako by vydechoval výrazné suché horko. Otcův kreslicí stůl stál opřený o stěnu v chodbě vedoucí k jeho pracovně, ještě nesložený. Uvnitř však už měl kancelář přece jen zařízenou, obyčejný stůl zavalený stavebními plány a složkami, vedle nich nedopitý šálek kávy.

Ložnici otec také ještě nestihl dát do pořádku, matrace stála opřená o zeď vedle holého rámu postele a prázdného kufru. Oblečení včetně sak se válelo po podlaze, jako by se otec oblékal ve velkém spěchu. Nejspíš nějaká pracovní schůzka svolaná na poslední chvíli nebo něco v tom smyslu. Jake vždycky tátovi říkal, aby si ukládal oblek, který mu přinášel štěstí, stranou od ostatních šatů, takže by ho nemusel hledat, ale k ničemu to nevedlo. Jake si odfrkl, posbíral roztroušené oblečení a pověsil je do prázdné skříně.

Pohovka s tuhými šedými polštáři také ještě zůstala zabalená v igelitu a na jídelním stole našel dvacetidolarovku a na papíru vzkaz.

To máš na pizzu.

Vrátím se pozdě. Užij si příjemnou první noc!

Mám tě rád.

Táta

Jake strčil bankovku do kapsy a otevřel chladničku, načež zjistil, že je prázdná. Vzdychl a zauvažoval, jestli má cenu, aby šel ven a zapátral po nějakém obchodu s potravinami.

Od kuchyňského okna se k němu donesly nějaké výkřiky a smích. Také tohle okno otevřel jen s námahou a v duchu si udělal poznámku, aby tátovi řekl, že jeho natěrači odvádějí

mizernou práci. Nicméně aspoň částečně se mu okno přece jen podařilo otevřít a do kuchyně vproudil svěží venkovní vzduch.

Z tohoto okna bylo na prostor parku vidět o něco lépe a také zjistil, že za časného večera je v okolí docela živo. Ozývalo se houkání aut, slyšel nějaké lidi, jak si povídají, a kdesi byla puštěná televize s jakousi telenovelou. Na houpacích se bavili dva malí kluci, hádal jim osm nebo devět let. Vlastně malé děti. Jakeovi bylo čtrnáct a měl začít chodit na střední školu, takže už byl moc starý na to, aby dováděl na houpacích, i když se to zdálo být docela zábavné. Třeba by se mohl podívat, jestli by se nenašlo něco zajímavého v komunitním centru. Viděl, jak oba kluci seskočili z houpaček, chechtali se a vzrušeně rozhazovali rukama. Rozběhli se k prolézačkám, smáli se a provokovali se navzájem, který vyleze výš. Musí být skvělé, mít takového nejlepšího kámoše, někoho, kdo člověku rozumí a dokáže vymýšlet pořád nějakou zábavu.

„Tamhle je Tank! Utíkej!“ Křik zvenčí ho znovu přitáhl k oknu. Díval se, jak oba kluci prchají, protože se k prolézačkám blížil nějaký stín. Nový kluk, zřejmě ještě starší než Jake, vyhlížel drsně a zlovolně. Tmavé vlasy měl ulízané k zátylku a navzdory přetrvávajícímu horku na sobě měl džínovou bundu s podšívkou. Díval se za oběma utíkajícími chlapci, pak se posadil na houpačku a pomalu se odstrčil. „Tak je to správný, jen zdrhejte,“ posmíval se jim a napřimil se v ramenou.

Zezadu se k němu blížil zvuk kroků – přicházela nevelká dívka s culíky po stranách hlavy. Měla stejné výrazné čelo a trochu vypouklé oči jako Tank. „Rozhoupej mě, Thanhu,“ požádala chlapce. Tank jako by změkl a dívce, která už lezla na houpačku, věnoval kradmý úsměv. Jemně do houpačky strčil, dívka vztáhla ruce k večernímu nebi a zasmála se, načež se Tank také zasmál.

Kapitola druhá

TANK

Tank složil krabice na podlahu, až to ztěžka žuchlo. Protáhl se a protřepal si paže a přitom se snažil popadnout dech. Otřel si pot z čela a zazubil se.

„To je všechno, pane Mishro?“

Pan Mishra odpočítával drobné, které vracel zákaznici, vysoké ženě v úřednickém kostýmku. Sebrala balíček žvýkaček a zvedla pohled k Tankovi. V očích se jí odrazila nedůvěra, ba dokonce o krok ustoupila.

Tank se shrbil a snažil se vyhlížet tak nevinně, jak to bylo možné, ale ve skleněných dveřích chladicího boxu s minerálkami a mlékem viděl to, co ona: jak se nad ni tyčí a jeho odraz je tak mohutný, že jedno rameno se odráželo až ve skle sousedního boxu s baleným masem.

Vzpomněl si na shromáždění všech žáků sedmých tříd s povinnou účastí pro všechny, které víceméně prospal. Později se o tom, co se tam říkalo o lidském těle a o jeho změnách, povídala spousta vtipů. Nějak matně vnímal, že děti vyrůstají a vůbec, ale nikdo mu neřekl, že se to může stát tak náhle, takže je mu náraz všechno oblečení malé, nějak ho pobolívá v krku a lidé se na něho dívají jaksi jinak. Jako by se ho začali bát.

Podle Žralokova mínění bylo naopak dobře, že v něm ostatní viděli drsňáka – znamenalo to, že si s ním nikdo nebude chtít nic začínat, a to se Tankovi zamlouvalo. V podobných věcech se Žralok vyznal. Než se s ním Tank seznámil, jídával oběd vždycky sám a s nikým se vlastně nebavil, ale teď už měl kamarády. Přátele, kterým nebyl lhostejný a s nimiž mohl trávit čas.

Sedmou třídu a větší část osmé proplul Tank sám, jako by byl neviditelný, až začátkem jara jednou o polední přestávce na stole vedle něho zarachotil jídelní tác, a když zvedl pohled, viděl před sebou Žraloka, který se na něho usmíval.

„Měl by ses přidat k nám,“ řekl Žralok. Do té doby s ním ještě nikdy nepromluvil.

„Jo?“ Tank byl celý den nervózní z toho, že se sotva vešel do trička a džinsů, které vytáhl z Baovy skříně, protože do žádných svých šatů se nedokázal nasoukat.

„Byl jsi někdy v parku Fortress?“

To ještě Tank nebyl. Ostatní spolužáci tam chodili skoro pořád, u stánku s občerstvením si kupovali limonádu a precíky nebo párky v rohlíku, hráli minigolf nebo závodili na motokárách. Tohle všechno on jenom vídal po cestě ze školy domů, kam to měl hodně daleko, když procházel kolem dlouhé zdi z umělého kamene s barevnými věžičkami, které se tyčily až nad střechy nákupních center rozlézajících se kolem silnice. Park patřil k místům, kde se člověk mohl pobavit jen s dalšími kamarády, a jeho tam nikdo nikdy nepozval. Namlouval si, že mu to ani nějak moc nechybí, protože jsou tam jen nějaké ošuntělé atrakce a spolužáci, se kterými se styděl dát do řeči.

Jenže tenkrát ho Žralok pozval a po škole šli ještě s AJ a Gusem do parku Fortress, a než odtamtud odešli, tak už ho všichni plácali po ramenou a říkali mu Tank.

A tím se vlastně všechno změnilo.

Znenadání ho další žáci poznávali, když ho míjeli na školních chodbách, ustupovali a nechávali ho projít, dávali mu drobnosti jako chipsy nebo limonády z prodejních automatů nebo lístky na atrakce v parku Fortress. Ostatní vždycky takhle zásobovali Žraloka, a když se Tank stal Žralokovým kamarádem, tak část z toho připadla jemu. Teď získal jméno, které už spolužáci dokázali vyslovit a dělali to s respektem.

Pokud ho ostatní lidé vnímali tak, že z něho jde strach, nemohl s tím celkem nic dělat. Stávalo se mu to čím dál